

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 279/2019-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. októbra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej, zo sudcu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcu Mojmíra Mamojku v konaní o ústavnej sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Tiborom Bickom, Dukelská 972/7-3, Považská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Považská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 30/2018 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Považská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 30/2018 porušené boli.

2. [REDACTED] priznáva finančné zadostučinenie v sume 200 € (slovom dvesto eur), ktoré je mu Okresný súd Považská Bystrica povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Považská Bystrica je povinný uhradiť [REDACTED] [REDACTED] trovy konania v sume 415,51 € (slovom štyristopätnásť eur a päťdesiatjeden centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Tibora Bicka, Dukelská 972/7-3, Považská Bystrica, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Stav konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 279/2019-7 z 25. júna 2019 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenia čl. 13 ods. 4 ústavy, porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 30/2018 (ďalej len „napadnuté konanie“).

II.

Vymedzenie postupu okresného súdu v napadnutom konaní a sťažnostná argumentácia

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol opatrením okresného súdu z 13. októbra 2017 ustanovený ako obhajca obvinenému vo väzbe. Predmetná trestná vec bola skončená rozsudkom okresného súdu č. k. 1 T 30/2018-156 z 28. marca 2018, ktorý nadobudol právoplatnosť 13. apríla 2018. Sťažovateľ 9. mája 2018 zaslal okresnému súdu návrh na priznanie trov právneho zastúpenia.

3. Sťažovateľ uvádza, že súd má podľa § 553 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) povinnosť rozhodnúť o návrhu do 30 dní od jeho podania. Priznanú odmenu a náhradu hotových výdavkov súd vyplatí najneskôr do 90 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Zákonná 30-dňová lehota uplynula okresnému súdu 8. júna 2018 a v tejto lehote nerozhodol o návrhu sťažovateľa. Sťažovateľ podal predsedovi okresného súdu sťažnosť na prieťahy v konaní podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“). Predseda okresného súdu vybavil sťažnosť 6. marca 2019 tak, že *„uznal nerešpektovanie zákonnej lehoty, skonštatoval, že vo veci došlo k prieťahom a sťažnosť vyhodnotil ako opodstatnenú. Taktiež prijal opatrenia, aby nedochádzalo k prieťahom v konaní.“*. Dňa 1. marca 2019 rozhodol okresný súd (vyšším súdnym úradníkom) tak, že priznal sťažovateľovi odmenu a náhradu hotových výdavkov. Dňa 4. marca 2019 okresný súd (vyšším súdnym úradníkom) vydal opravné uznesenie. Proti týmto uzneseniam podal sťažovateľ sťažnosť z dôvodu ich nezákonnosti a nesprávnosti. Z rovnakých dôvodov napadla predmetné uznesenia aj predsedníčka okresného súdu odvolaním sp. zn. Spr 420/2019. Predmetná vec nie je právoplatne skončená, k samotnému rozhodnutiu došlo až po podaní sťažnosti na prieťahy v konaní a po prijatí opatrení proti vyššiemu

súdneho úradníka. Sťažovateľ uvádza, že ide o rozhodovanie „o triviálnej otázke (rozhodnutí o trovách) s prietiahmi, nekoordinovane a neodborne. Prietahy vidím v tom, že zákonná tridsať dňová lehota súdu na rozhodnutie o trovách bola prekročená takmer desaťnásobne... Nekoordinovanosť a neodbornosť vidím v tom, že VSÚ po vydaní prvotného uznesenia vydal opravné uznesenie, ktorým upravil výšku odmeny za niektoré úkony. Uvedené opravné uznesenie však považujem za nezákonné... Rovnako považujem za neodborné a podané neoprávnenou osobou aj odvolanie predsedníčky súdu zo dňa 06. 03. 2019, nakoľko táto podľa môjho názoru nie je osobou oprávnenou podať odvolanie voči napádanému uzneseniu. Takýto krok spôsobuje ďalšie prietahy v konaní nakoľko je potrebné o odvolaní rozhodnúť... Takýto stav nie len že dehonestuje výkon advokátskeho povolania ale vytvára nebezpečný precedens voči advokátskemu stavu ako takému a aj voči mne. Stav v konaniach o odmene advokátov v ex offio veciach je dlhodobo taký, že o odmene advokáta sa rozhoduje ako o poslednom a navyše bez dodržiavania zákonných lehôt... Rovnako je potrebné zdôrazniť, že advokát počas zastupovania vo veciach ex offio pracuje bez zálohy a častokrát má advokát s vecou výdavky (palivo, cestovné a pod.) ktoré financuje z vlastného...“.

5. Sťažovateľ ďalej argumentuje, že z hľadiska právnej a faktickej zložitosti veci je predmetom konania „rutinná vec, týkajúca sa okrajovej časti trestnoprávnej agendy... patrí do štandardnej a najjednoduchšej rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva.“. Požiadavka na rýchlosť konania je daná aj tým, že zákonodarca stanovil zákonnú lehotu na rozhodnutie a vo veci „nie je potrebné vykonať žiadne dokazovanie. Ide vyslovene iba o formálne rozhodnutie, na ktoré advokát pripraví súdu všetky úkony a výpočty potrebné pre rozhodnutie.“. Z hľadiska významu pre sťažovateľa predmetom konania je rozhodovanie o „trovách – odmene advokáta za ním vykonanú prácu.“. Sťažovateľ sa domnieva, že v jeho správaní ako účastníka konania „neexistuje jediná okolnosť... ktorou by... prispel k zbytočným prietahom v konaní.“.

6. Podľa sťažovateľa dôsledkom porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1

dotatkového protokolu, keďže okresný súd „*pri rozhodovaní o odmene advokáta ústavne neakceptovateľným spôsobom mi maril nadobudnúť majetok - peniaze... je potrebné vysloviť aj záver, že došlo k porušeniu práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu. Mám za to, že už samo o sebe spôsobenie prieťahov v súdnom konaní vyústilo do porušenia práva vlastníť majetok.*“.

7. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezhom takto rozhodol:

„1./ Okresný súd Považská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/30/2018 porušil základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy... a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

2./ Okresný súd Považská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/30/2018 porušil základné právo a vlastníť majetok a s ním nakladať podľa čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 13 ods. 4 Ústavy... a ich právo pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3./ Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie 3 000 €, ktoré je Okresný súd Považská Bystrica povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4./ Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania vo výške 415,52 €, ktoré je Okresný súd Považská Bystrica povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

8. Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodňuje tým, že okresný súd o jeho návrhu nerozhodol v zákonom ustanovenej lehote, nápravu neposkytol ani predseda okresného súdu, a tak došlo k nedôvodnému zdržaniu jeho príjmu za vykonanú prácu. Sťažovateľ stratil dôveru k všeobecnému súdnictvu reprezentovanému okresným súdom, takýto stav a „*prístup súdov k agende odmeny advokátov je dehonestujúci pre výkon slobodného advokátskeho povolania.*

Mám za to, že vzhľadom na dĺžku konania vo vzťahu k jednoduchosti veci a druhu agendy, jeho priebeh, obdobie nečinnosti okresného súdu, ako aj okolnosť, že sťažovateľ svojím správaním neprispel k zbytočným prieťahom v predmetnom konaní a tiež dôvod

a účel návrhu, mieru zavinenia okresného súdu na vzniknutých priet'ahoch v posudzovanom konaní sa domnievam, že primerané zadosťučinenie by malo byť 3 000 €.“.

III.

Vyjadrenia odporcu a replika s'ťažovateľa

9. Na výzvu ústavného súdu sa k prijatej ústavnej s'ťažnosti vyjadrili predsedníčka okresného súdu, zákonný sudca a vyšší súdny úradník. Predsedníčka okresného súdu v prípise sp. zn. 1 SprS 12/2019 zo 6. augusta 2019 uviedla prehľad napadnutého konania. Následne uviedla, že s'ťažovateľ vyčíslil trovy právneho zastúpenia v podaní z 9. mája 2018 v sume 2 868,07 €. O týchto trovách rozhodol vyšší súdny úradník 1. marca 2019 tak, že mu priznal z titulu trov právneho zastúpenia sumu 2 045,67 € a opravným uznesením zo 4. marca 2019 sumu 1 748,88 €. Predsedníčka okresného súdu uviedla, že proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podala odvolanie a právo podať tento riadny opravný prostriedok vyvodzovala predovšetkým z § 74 zákona o súdoch a ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov. Poukázala na to, že v zmysle uvedených ustanovení je zodpovedná za efektívne využívanie finančných prostriedkov, s ktorými hospodári okresný súd. V tejto časti konania je účastníkom konania aj štát, za ktorý koná príslušný súd. Predsedníčka okresného súdu podala odvolanie, keďže dôvodom na vydanie opravného uznesenia vyššieho súdneho úradníka neboli chyby v písaní ani iná zjavná nesprávnosť a tiež preto, lebo *„úkony, ktoré boli priznané obhajcovi, nemožno považovať za samostatné úkony v zmysle vyhlášky.“*. Predsedníčka okresného súdu okrem iného poukázala na to, že akceptovala s'ťažnosť s'ťažovateľa na priet'ahy v konaní, ku ktorým malo dôjsť v dôsledku zlej personálnej situácie na okresnom súde a nesústredenou činnosťou vyššieho súdneho úradníka.

10. K samotnej argumentácii v ústavnej s'ťažnosti predsedníčka okresného súdu poukázala na to, že zákonná sudkyňa bola vážne chorá s tým, že popri liečbe chodila do práce, preto nebolo možné jej spisy prerozdeliť inému sudcovi okresného súdu. Následne bolo potrebné riešiť personálne otázky návratom sudkyne z materskej dovolenky. Zákonná

sudkyňa napokon bola dlhodobo práceneschopná, preto boli jej spisy po šiestich týždňoch prerozdelené. Vyšší súdny úradník aj v dôsledku týchto okolností rozhodoval o trovách konania vo viacerých spisoch nárazovo.

11. Predsedníčka okresného súdu v prípise ďalej uviedla:

„Ďalšie rozhodovanie vo veci bolo koordinované, pretože bolo zistené, že [REDAKOVANÉ] sa mohol dopustiť podvodu, nakoľko pri účtovaní trov konania si uplatnil cestovné v plnej výške, hoci v čase, keď bol za obvineným vo väznici, bol tam ešte aj v ďalších iných veciach. Súd si preto musel vyžiadať správy od väznice, aby tieto skutočnosti zistil a až potom, keď mal hodnoverné podklady, bolo možné o trovách rozhodnúť.

V tejto súvislosti poukazujem na to, že ako predsedníčka súdu som v spolupráci s riaditeľom väznice [REDAKOVANÉ] začala pripravovať opatrenia ohľadne spôsobu, akým bude väznica vydávať advokátom potvrdenia o návštevách odsúdených, aby bolo jednoznačné, či si obhajca nahlásil aj iné návštevy v ten istý deň, aby sa tak zamedzilo tomu, že zo štátnych prostriedkov sú vyplácané plné cestovné náhrady, pričom obhajca návštevy vybavil jednou cestou.

Podotýkam, že medzičasom pri šetrení boli zistené aj ďalšie takého činnosti u obhajcu, kedy si mal vyúčtovať cestovné za požičané osobné motorové vozidlo, ktoré malo niekoľkonásobne vyššiu spotrebu, pričom však týmto vozidlom tam mal byť v ten istý deň, ako si vyúčtoval cestu vozidlom značky Mercedes. Z toho je možné vyvodiť, že v tomto prípade išlo o fakticky zložitú vec pri posudzovaní jeho nároku a priznanie trov obhajoby v jeho veciach nie je rutinná vec ani okrajová časť trestnoprávnej agendy, vzhľadom na takéto nezákonné kroky obhajcu.

Nesúhlasím preto s tým, že neexistuje okolnosť v jeho správaní, ktorým by prispel k prieťahom v konaní, pretože takéto nezákonné správanie obhajcu dospelo k tomu, že súd si musel pripojiť aj spisy v iných trestných veciach, ktoré sa týkajú jeho kontaktu s klientom a návštevy boli vykonané v ten istý deň, ako v tomto konaní uplatnené trovy. Práve z týchto spisov, ako to konštatuje vo vyjadrení zákonný sudca vyplýva, že aj v týchto si uplatnil obhajca plnú výšku cestovného, hoci bol v ten istý deň za odsúdenými vo viacerých veciach.

Vzhľadom na jeho konanie nie je možné konštatovať, že by súd neakceptovateľným spôsobom maril advokátovi právo nadobudnúť majetok - peniaze. Preto sa domnievame, že finančné zadosťučinenie by bolo v rozpore s dobrými mravmi, pretože práve obhajca sa pri uplatňovaní svojich práv dopustil konania, ktoré je v rozpore so zákonom, morálkou a etikou advokáta a po spracovaní komplexného materiálu bude zo strany vedenia súdu toto signalizované advokátskej komore s možným návrhom, aby bol vymazaný zo zoznamu advokátov ex offo.“

12. Zákonný sudca sa k ústavnej sťažnosti vyjadril v liste z 29. júla 2019, v ktorom poukázal na to, že vzhľadom na neoprávnené žiadosti obhajcov o priznanie odmeny dal vyššiemu súdnemu úradníkovi ústny pokyn, aby uvedené žiadosti dôsledne preveroval, a to aj kontrolou v iných súdnych spisoch. Podľa zákonného sudcu aj sťažovateľ si „nie prvýkrát, neoprávnené... zaúčtoval odmenu za úkon, ktorý si účtoval vo výške 100 %... Účtuje si za každým stratou času ako aj cestovné, a to pri každom klientovi v plnej výške... preto po tom čo mi bol spis predložený z dôvodu predloženej sťažnosti [REDAKOVANÉ] /čl. 197/, som v rámci odvolacieho konania dôsledne preskúmal celý spisový materiál, ako aj všetky úkony, ktoré si sťažovateľ účtoval... Tieto skutočnosti sa dajú preveriť len tak, že si v konkrétnych veciach požiadam Ústav na výkon väzby a ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ] o oznámenie na každú konkrétnu návštevu údaje o návšteve aj iných klientov. Aj v tomto prípade som dňa 26. 06. 2019 požiadal, aby mi oznámili skutočnosť, či v konkrétnych dňoch 30. 10. 2017, 31. 10. 2017, 24. 11. 2017, 18. 12. 2017, 03. 01. 2018, 05. 02. 2018, 20. 02. 2018, 13. 03. 2018 a 09. 04. 2018 bol na návšteve aj u iných klientov. Toto moje podozrenie sa potvrdilo, že v uvedené dni, a to konkrétne 05. 02. 2018, 20. 02. 2018, 13. 03. 2018 a 09. 04. 2018, za úkony v ktorých si účtoval v tejto konkrétnej veci 100 % odmeny, bol aj za inými klientmi, teda už tým že si účtoval 100 % porušil Vyhlášku MS SR č. 655/2004 z. z...

O nekorektnosti spôsobu vyúčtovania svedčí aj tá skutočnosť, že obhajca v trestnej veci ods. [REDAKOVANÉ] si účtoval nie len duplicitne s inou trestnou vecou tieto jazdy, ale navyše uviedol v trestnej veci ods. [REDAKOVANÉ], že vykonal jazdu v tom istom časovom období na úplne inom motorovom vozidle /zn. Hummer/ s priemernou spotrebou 18,10 l/100 km,

pričom v tom istom období v trestnej veci ku ktorej sa vyjadrujem mal vykonať jazdu na motorovom vozidle zn. Mercedes s podstatne nižšou priemernou spotrebou...

Až po oboznámením so všetkými týmito skutočnosťami, som potom ako odvolací orgán mohol náležite vo veci rozhodnúť, majúc na zreteli fiskálne záujmy štátu a dňa 19. 07. 2019 som potom vo veci rozhodol... Pri šetrení veci a rozhodovaní som postupoval v zmysle zákona v adekvátnej lehote, v máji 2019 som čerpal 2 týždne zákonnú dovolenku, pričom vo svojej práci som uprednostnil rozhodovanie v hlavnej agende, kde som v uvedenom období mal viacej väzobných vecí, ktoré majú prednosť a v rámci ktorých som vypracovával rozsudky, a to vo viacerých prípadoch viac ako 10 strán.

Postoj obhajcu [REDAKOVANÉ] považujem za neprijateľný a v snahe úmyselne získať finančné prostriedky, na ktoré nemá nárok, a teda práve z toho dôvodu, že aj v iných trestných veciach sa znižuje takýmto praktikám potom pri vypracovaní rozhodnutí nie je možné vždy konať promptne, práve z toho dôvodu, že súd musí dôsledne preverovať opodstatnenosť jeho nárokov...“.

13. Vyšší súdny úradník vo svojom liste uviedol, že v čase, keď mu bol predložený spis na rozhodnutie, bol „enormne zaťažený pracovnými povinnosťami na trestnom oddelení, kedy mali prednosť podania v neskončených konaniach...

Kontrola jednotlivých úkonov a položiek v jeho vyčíslení bola značne komplikovaná aj z dôvodu nesúladného postupu obhajcu s vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z., pričom som musel vyhľadávať a konfrontovať jednotlivé úkony nielen v tomto spise, I T/30/2018, ale aj v iných spisoch súdu...“.

Podľa vyššieho súdneho úradníka v predmetnej veci postupoval s najlepším vedomím a svedomím tak, aby nedošlo k priesťahom v konaní, ale „zároveň, aby neboli poškodené oprávnené záujmy účastníkov, t. j. odsúdeného, obhajcu a v neposlednom rade aj štátu.“.

14. Sťažovateľ vo svojom stanovisku z 28. augusta 2019 k vyjadreniam okresného súdu uviedol, že o návrhu z 9. mája 2018 na priznanie odmeny za právne služby mal vyšší súdny úradník rozhodnúť v 30-dňovej lehote. Túto lehotu však „niekoľko násobne v triviálnej veci prekročil a porušil tak moje práva...“.

... Obhajca po vykonaní návštev v jeden deň s viacerými klientami dostane v ÚVV [REDACTED] viacero potvrdení o predvedení klienta, tieto si založí do rôznych spisov - prípadov. Tieto veci rôzne končia a v jednotlivých veciach si advokát v rôznom čase uplatňuje trovy obhajoby. Nie je preto technicky a ani prakticky možné pri značnom objeme spisov lustrovať každý spis zvlášť a dohľadávať, či v ten ktorý deň advokát nevykonal poradu aj s iným klientom resp. nemal cestu aj napr. v civilnej veci... Je však nesprávna úvaha v tom, že som mal úkony porady s klientami pomerne deliť medzi týchto klientov. Vyhláška č. 655/2004 z. z. nič o pomernom delení úkonu nehovorí.“.

15. Sťažovateľ akceptoval, že nesprávne účtoval cestu dvomi rôznymi motorovými vozidlami v ten istý deň, išlo „o mechanické zlyhanie pracovníka advokátskej kancelárie... bolo tiež zistené nesprávne nastavenie zvoleného OMV v programovom prostriedku na výpočet ciest... Ohradzujem sa však na tvrdenia o nekorektnosti a podvodnosti môjho konania.

Nie je však správna úvaha sudcu v tom, že úkony - porady v dňoch 05. 02. 2018, 20. 02. 2018, 13. 03. 2018 a 09. 04. 2018 treba pomerne deliť medzi viacerých klientov. Takýto prístup je v rozpore s vyhláškou MS SR č. 655/2004 z. z. Úkon porady s klientom je nerozlučne spojený s konkrétnou trestnou vecou a konkrétnym klientom. Ani sama vyhláška nič nehovorí o pomernom delení úkonu medzi viacerých klientov. Možno sa domnievať, že sudca mal na mysli pomerné rozdelenie cestovného a straty času v zmysle § 17, ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.“.

16. Podľa sťažovateľa argumentácia okresného súdu nesúvisí s predmetom ústavnej sťažnosti, keďže jej základom je „fakt, že o návrhu na priznanie trov obhajoby nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote...“. Rozhodovanie o trovách konania trvalo od 9. mája 2018 do 1. marca 2019, keď okresný súd prvýkrát rozhodol. Právoplatne bola vec skončená až 19. júla 2019, lehota na rozhodnutie bola prekročená takmer desaťnásobne. Takýto stav nie je ojedinelý, pravidelne sa vyskytuje aj v iných konaniach. Obdobne je relevantné, že lustrácie v iných súdnych spisoch boli vykonané až 26. júna 2019, t. j. po prekročení lehoty na rozhodnutie, po podaní sťažnosti na prieskumy a po podaní ústavnej sťažnosti. Tieto úkony neboli „vykonávané v čase, kedy VSÚ mal rozhodnúť

v lehote o mojom nároku a ani bezprostredne po konštatovaní prieťahov, ale až neskôr a účelne, smerujúc k tomu aby bol navodený dojem, že za prieťahy môžem ja. Navyše práve VSÚ je ten, kto má nárok obhajcu posúdiť, skontrolovať a o ňom rozhodnúť. Z vyjadrenia je zrejmé, že súčasťou vyjadrenia mala byť aj mailová komunikácia sudcu s ÚVV [REDACTED]. Táto mi však nebola doručená ani zo strany okresného súdu Považská Bystrica a ani zo strany Ústavného súdu SR...

Prieťahy vznikli aj tým, že VSÚ vydal Opravné uznesenie nesúladne zo zákonom, prostredníctvom ktoré sa snažil napraviť údajné chyby v písaní. Aj voči jeho samotnému nezákonnému rozhodnutiu musela podať predsedníčka OS Považská Bystrica odvolanie, o ktorom navyše dodnes nebolo rozhodnuté.“.

17. K personálnym pomerom na okresnom súde sťažovateľ uviedol, že je úlohou štátu zabezpečiť riadny výkon súdnictva. Pokiaľ ide o ochranu fiškálnych záujmov štátu, ani tieto záujmy nemôžu byť na úkor iných práv a nemôže sa „pre fiškálne záujmy štátu prehliadať evidentné porušenie zákona (nerozhodnutie v lehote) a práv účastníka konania (spôsobenie prieťahov). Tieto záujmy štátu nie sú ani povýšené nad záujem občanov štátu.“. Pokiaľ ide o okresným súdom vytknuté nedostatky vo vyúčtovaní, podľa sťažovateľa „ide o mechanicko-programové zlyhanie a neodbornosť osoby, ktorá mala túto agendu zverenú. Nikdy nebolo konané so zámerom porušiť morálku a etiku... Ide mi iba reparáciu vzniknutého stavu...“.

18. Ústavný súd so súhlasom oboch účastníkov podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v tejto veci od ústneho pojednávania, keďže od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Právomoc ústavného súdu

19. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

20. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon o ústavnom súde v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

21. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

22. Podľa čl. 13 ods. 4 ústavy pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

23. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

24. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

25. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

26. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

V.

Posúdenie vecí ústavným súdom

V.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

V.1.1 Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva

27. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie vecí v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

28. Článok 6 ods. 1 dohovoru možno aplikovať aj na rozhodovanie o trovách konania za predpokladu, že predmetom konania bolo rozhodovanie o občianskych právach a záväzkoch alebo o oprávnenosti trestného obvinenia (porovnaj rozsudky ESLP vo veciach *Robins proti Spojenému kráľovstvu* z 23. 9. 1997, *Beer proti Rakúsku* zo 6. 2. 2001, porovnaj tiež KMEC, J., KOSAŘ, D., KRATOCHVÍL, J., BOBEK, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 604.). Obdobne aj ústavný súd uviedol, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (m. m. IV. ÚS 604/2018). Aj na konanie o trovách konania sa takto vzťahujú garancie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. z čl. 48 ods. 2 ústavy, t. j. povinnosť súdu rozhodnúť o trovách konania v primeranej lehote, resp. bez zbytočných prietáhov.

29. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

30. Účel základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v trestnom konaní pred súdom možno definovať primárne aj ako potrebu, aby stav právnej neistoty osoby obžalovanej z trestného činu, o vine ktorej má rozhodnúť súd, bol odstránený právoplatným súdnym rozhodnutím bez zbytočných priet'ahov, resp. v primeranej lehote (I. ÚS 444/2014). Súčasťou tohto základného práva je aj rozhodnutie súdu bez zbytočných priet'ahov, resp. v primeranej lehote aj o ďalších súvisiacich otázkach, t. j. aj o odmene obhajcu za poskytnuté právne služby.

31. Ústavný súd vo svojej judikatúre (napr. IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09) už uviedol, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, a to v prípade, ak jeho činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovatelia na neho obrátili s návrhom, aby o ich veci rozhodol.

32. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam

pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

V.1.2 K námietkam sťažovateľa

33. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o trovách konania – o odmene obhajcu za poskytnuté právne služby obžalovanému v trestnom konaní – tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. V prerokúvanej veci nie je prítomný prvok skutkovej alebo právnej zložitosti veci.

34. Správanie sťažovateľa – ako obhajcu, o ktorého odmene rozhodoval okresný súd v napadnutom konaní – je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd po zhodnotení tohto kritéria dospel k záveru, že správanie sťažovateľa prispelo relevantným spôsobom k celkovej dĺžke napadnutého konania.

35. Ústavný súd v tomto smere poukazuje na obsah vyjadrení okresného súdu, podľa ktorých sťažovateľ ako obhajca už viackrát nesprávne vyúčtoval trovy konania, špecificky náhradu za stratu času a cestovné pri návšteve viacerých klientov v ústave na výkon trestu odňatia slobody. Z vyjadrení okresného súdu vyplýva, že preverenie správnosti vyúčtovania trov konania zahŕňalo osobitné zisťovanie týkajúce sa návštev v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDACTED] a následnú kontrolu a porovnanie vyúčtovania trov v ďalších súdnych spisoch. Sťažovateľ predmetné nesprávnosti vo vyúčtovaniach spochybnil len v rozsahu odmeny za jednotlivé úkony právnej služby, nie však vo zvyšnom rozsahu, t. j. náhrad za stratu času a cestovné. Pre účely posúdenia opodstatnenosti námietok v ústavnej sťažnosti je bez právneho významu to, či išlo o úmyselné (podvodné) konanie sťažovateľa alebo o „*mechanické zlyhanie*“ a neodbornosť zamestnanca advokátskej kancelárie sťažovateľa. Preverovanie správnosti vyúčtovania trov obhajoby malo nepochybne vplyv na celkovú dĺžku

napadnutého konania, zodpovednosť za dĺžku napadnutého konania v tomto rozsahu je potrebné pripočítať sťažovateľovi. Nemožno akceptovať obranu sťažovateľa, podľa ktorej je náročné sledovať správnosť vyúčtovania trov obhajoby vo viacerých spisoch. Sťažovateľ ako advokát je zodpovedný za evidenciu svojich prípadov a za správnosť vyúčtovaných trov právneho zastúpenia (obhajoby).

36. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priťahom, bol postup okresného súdu. Ústavný súd konštatuje, že z ústavnej sťažnosti a ďalších podaní (vyjadrení okresného súdu a repliky sťažovateľa) vyplýva, že sťažovateľ odoslal 9. mája 2018 okresnému súdu návrh na priznanie trov právneho zastúpenia. O tomto návrhu rozhodol okresný súd vyšším súdnym úradníkom 1. marca 2019 uznesením a následne 4. marca 2019 opravným uznesením. Následne vo veci rozhodol sudca okresného súdu uznesením z 19. júla 2019 tak, že zrušil uznesenia vyššieho súdneho úradníka a o návrhu na priznanie trov právneho zastúpenia sám rozhodol. Z uvedeného je nepochybné, že okresný súd nerozhodol v lehote 30 dní od podania návrhu podľa § 553 ods. 3 Trestného poriadku. Túto lehotu výrazne prekročil, právoplatne o trovách konania rozhodol okresný súd po uplynutí viac ako jedného roka od podania návrhu. Prekročenie zákonnej lehoty na rozhodnutie o trovách konania v takom výraznom rozsahu nemôže ospravedlniť ani potreba preverenia správnosti vyúčtovania trov sťažovateľom ako obhajcom. Ústavný súd považoval za relevantné, že v prerokúvanom prípade ide o odmenu sťažovateľa za vykonanú službu. Prostredníctvom činnosti sťažovateľa štát realizuje právo na právnu pomoc, resp. právo na obhajobu – a to aj v prípadoch povinnej obhajoby (§ 37 Trestného poriadku). Podanie návrhu na priznanie trov právneho zastúpenia možno vnímať ako vystavenie faktúry s lehotou splatnosti. Je oprávnením štátu prostredníctvom okresného súdu skontrolovať správnosť vyúčtovania, rovnako je ale povinnosťou štátu v primeranej lehote rozhodnúť o priznaní trov právneho zastúpenia. Rozhodnutie v lehote jedného roka – s prihliadnutím aj na neistý čas reálneho vyplatenia tejto odmeny – nie je akceptovateľné. Dôsledkom takého postupu je stav, keď sťažovateľ poskytne službu vopred a ide o službu, na ktorej poskytnutí má sám štát záujem, s tým, že štát jednostranne vnúti poskytovateľovi služby (advokátovi) zjavne neprimeranú lehotu splatnosti za poskytnuté služby, ktorá je navyše v rozpore so zákonom.

Efektívne ide o jednostranne vynútené poskytnutie úveru štátu súkromnoprávnym subjektom.

37. Pokiaľ ide o obranu okresného súdu vysokým počtom nevybavených vecí a personálnymi problémami – túto ústavný súd nemôže akceptovať. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej nie je možné prenášať technicko-organizačné problémy štátnych orgánov na účastníkov konania, čo platí o to viac, ak to má za následok porušenie ich základných práv alebo slobôd. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 127/04) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, nemôže byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezavahuje štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (IV. ÚS 97/04, IV. ÚS 136/03, IV. ÚS 35/06, II. ÚS 481/2017). Rovnako tak uviedol, že hoci nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania (pozri napr. I. ÚS 119/03, II. ÚS 179/2013, II. ÚS 264/2013, II. ÚS 481/2017).

38. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd v napadnutom konaní – pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľa na priznanie trov právneho zastúpenia – porušil jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu a k porušeniu čl. 13 ods. 4 ústavy

39. Sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu v kontexte s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ

argumentuje, že okresný súd tým, že nerozhodol o jeho návrhu na priznanie trov právneho zastúpenia v zákonom stanovenej lehote, porušil aj jeho vlastnícke právo tým, že mu maril možnosť nadobudnúť majetok – peniaze (odmenu za vykonanú právnu službu).

40. V tomto kontexte ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva záver, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy (napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Na druhej strane je tiež potrebné uviesť, že ak dôjde k porušeniu ústavno-procesných princíпов vyplývajúcich z čl. 46 až čl. 48 ústavy, nemožno automaticky konštatovať porušenie práv hmotného charakteru. Pre prípadný záver o porušení práv hmotného charakteru je okrem iných relevantná intenzita a charakter porušenia ústavno-procesných princíпов a tiež ďalšie okolnosti prerokúvaného prípadu.

41. V aktuálne prerokúvanom prípade ústavný súd dospel k záveru o porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (časť V.1.2 tohto nálezu). Pri skúmaní opodstatnenosti námietok sťažovateľa o porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považoval za relevantné, že v prípade sťažovateľa nedošlo k úplnému zmareniu nadobudnutia vlastníctva k peniazom predstavujúcim odmenu za právne zastupovanie, ale len k oddialeniu nadobudnutia tejto peňažnej sumy. Ústavný súd prihliadol na to, že v čase meritórneho rozhodovania o ústavnej sťažnosti okresný súd vo veci trov právneho zastúpenia právoplatne rozhodol uznesením z 19. júla 2019. Za relevantné tiež považoval to, že k celkovej dĺžke rozhodovania okresného súdu prispel aj sťažovateľ opakovaným nesprávnym vyúčtovaním trov právneho zastúpenia (osobitne náhrady za stratu času a cestovného), čo vyvolalo potrebu zisťovania ďalších skutočností na účely rozhodnutia v tejto veci. Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní nedošlo k porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

42. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 13 ods. 4 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, v zmysle ktorej je čl. 13 ústavy ponímaný ako všeobecné ustanovenie, ktoré treba vykladať a chápať ako ústavný direktív adresovaný predovšetkým orgánom pôsobiacim v normotvornej činnosti všetkých stupňov a ktorý nemôže plniť poslanie priamo aplikovateľného ustanovenia v individuálnych záležitostiach. Jeho aplikácia preto nie je možná bez konkrétneho vyjadrenia dopadu diskriminujúceho postupu štátneho orgánu na základne právo alebo slobodu fyzickej alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 34/96, I. ÚS 58/97, I. ÚS 59/97, II. ÚS 343/2018). Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní nedošlo k porušeniu čl. 13 ods. 4 ústavy.

VI.

Záver

VI.1 K bodom 1, 2 a 4 výrokovej časti nálezu

43. Ústavný súd na základe vykonaného posúdenia (bod V tohto odôvodnenia) dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výrokovej časti tohto nálezu). Rovnako tak ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní nedošlo k porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu a taktiež nedošlo k porušeniu čl. 13 ods. 4 ústavy. V tomto rozsahu preto ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výrokovej časti tohto nálezu).

44. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

45. Ústavný súd nevyhovel návrhu sťažovateľa, aby v zmysle čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov (bod 4 výrokovej časti tohto nálezu). Ústavný súd vychádzal zo zistenia, že v napadnutom konaní – vo veci rozhodovania o trovách právneho zastúpenia – okresný súd právoplatne rozhodol uznesením z 19. júla 2019, preto by bol príkaz konať bez zbytočných prietáhov v uvedenej situácii bezpredmetný.

46. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhoví sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

47. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

48. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

49. Sťažovateľ sa v ústavnej sťažnosti domáhal priznania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 3 000 € z dôvodu, že došlo k bezdôvodnému zadržaniu jeho príjmu, stratil dôveru vo všeobecné súdnictvo, došlo k dehonestovaniu advokátskeho stavu a on svojím správaním neprispel k vzniku prietáhov.

50. V prerokúvanom prípade podľa názoru ústavného súdu prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Ústavný súd prihliadol na to, že v čase meritórneho rozhodovania okresný súd vo veci trov právneho zastúpenia sťažovateľa právoplatne rozhodol, čím došlo k zásadnému napraveniu stavu namietaného sťažovateľom v ústavnej sťažnosti. Rovnako tak ústavný súd zohľadnil to, že k predĺženiu napadnutého konania

prispeľ aj sám sťažovateľ tým, že nesprávnym vyčíslením trov právneho zastúpenia vyvolal potrebu zisťovania ďalších relevantných skutočností tvoriacich základ pre rozhodnutie o jeho návrhu. Na uvedenom základe ústavný súd rozhodol, že sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200 €, ktoré je mu okresný súd v zmysle § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinný zaplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (bod 2 výrokovej časti tohto nálezu).

VI.2 K bodu 3 výrokovej časti nálezu

51. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

52. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

53. Vychádzajúc z petitu ústavnej sťažnosti, ústavný súd priznal sťažovateľovi úhradu trov konania v sume 415,51 € v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to odmenu za 2 úkony právnej služby podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy). Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2019 v sume 163,33 € (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky) a náhrady hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby v sume 9,80 € (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky), čo spolu predstavuje sumu 346,26 €. Zo zoznamu daňových subjektov registrovaných pre daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) na internetovej stránke www.financnasprava.sk ústavný súd zistil, že právny zástupca sťažovateľa je platcom DPH, preto uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani

z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov o sumu 69,25 €, čo spolu predstavuje 415,51 € (bod 3 výrokovej časti tohto nálezu).

54. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa v lehote uvedenej v bode 3 výrokovej časti tohto nálezu (§ 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

55. V zmysle § 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde tento nález nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov tohto konania pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. októbra 2019

Jana Baricová
predsedníčka senátu